

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Sylvy Šiškeové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **B. M.**, zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2019, č. j. OAM-370/LE-VL17-VL16-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2020, č. j. 62 Az 34/2019 – 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 3400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 7. 2019, č. j. OAM-370/LE-VL17-VL16-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), byla žádost žalobce ze dne 15. 7. 2019 o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť Česká republika považuje v souladu s § 2 bodem 24 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška č. 328/2015 Sb.“) Ukrajinu za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). Namítal, že žalovaný nedostatečně zkoumal, zda nehrozí, že se žalobcem bude zacházeno hůř než s ostatními osobami, které by byly případně vráceny do dané „bezpečné země“. Žalovaný podle žalobce nesprávně posoudil i tvrzení týkající se

jeho nedůvěry k ukrajinským bezpečnostním složkám, nezohlednil, že žalobci vyhrožuje vysoce postavený příslušník tamních bezpečnostních sil, ani se nevypořádal se skutečností, že žalobce dlouhodobě pobýval v Ruské federaci a má mnoho společného i s ruskou armádou.

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 27. 5. 2020, č. j. 62 Az 34/2019 – 31 (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu zamítl. Konstatoval, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obsah žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu vyhodnotil ve spojení s informacemi o Ukrajině jako bezpečné zemi původu. S listinou nazvanou Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu z července 2019 byl žalobce seznámen, přičemž nenavrlh doplnění dokazování ani neuvedl ke své žádosti další skutečnosti. Z Ukrajiny vycestoval za prací, jiný důvod s výjimkou dluhu neměl; problémy se státními orgány vyloučil. Krajský soud připomněl zvýšení důkazního břemene na straně žadatelů o mezinárodní ochranu v případě označení určité země za bezpečnou zemi původu. Veškerá tvrzení žalobce byla podle krajského soudu nekonkrétní, nepodložená a tedy pouze hypotetická. Krajský soud dále uvedl, že Nejvyšší správní soud se bezpečnostní situací na Ukrajině zabýval opakovaně, neshledal však, že by se jednalo o tzv. totální konflikt, při němž by byl každý civilista na území Ukrajiny vystaven riziku vážné újmy. Krajský soud závěrem připomněl, že žalobce mohl o mezinárodní ochranu požádat ihned po svém příjezdu do České republiky v červnu 2018, avšak učinil tak až po svém zajištění za účelem správního vyhoštění.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Je přesvědčen, že krajský soud vycházel při posouzení Ukrajiny jako bezpečné země původu pouze ze zprávy Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu z července 2019, což je nedostatečné. Soud nezohlednil problémy stěžovatele se soukromými osobami v zemi původu a nevzal v potaz ani skutečnost, že stěžovatel žil 25 let v Rusku. Soud proto nevyhodnotil, že stěžovatel je soukromou osobou, kterou není veřejná moc v zemi původu schopna ochránit před pronásledováním. Odkázal přitom na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 – 57, a ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57.

[5] Stěžovatel dále vyslovil přesvědčení, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, případně doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Stěžovatel závěrem odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel ve správním řízení neprokázal, že Ukrajinu nelze v jeho případě považovat za bezpečnou zemi původu, proto byla jeho žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. V podrobnostech žalovaný odkázal na obsah správního spisu, napadené rozhodnutí i své vyjádření k žalobě. Rozsudek krajského soudu vychází z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a je přesvědčivě odůvodněn. Žalovaný navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost, případně zamítnutí pro nedůvodnost.

pokračování

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti kasační stížnosti podle § 106 s. ř. s.

[8] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se zdejší soud zabýval její přijatelností ve smyslu § 104a s. ř. s. (k pojmu nepřijatelnosti viz zejména usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Kasační stížnost není přijatelná.

[9] Stěžovatel spatřuje důvody přijatelnosti kasační stížnosti v tom, že krajský soud nedostatečně posoudil, zda Ukrajina je vůči stěžovateli bezpečnou zemí původu, a zda je schopna jej ochránit před soukromou osobou – věřitelem, který je navíc policistou. Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost se dotýká výhradně otázek, které již byly jednotně a nerozporně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, který v nich nehodlá učinit žádný judikaturní odklon. Připomíná, že bezpečnostní situací na Ukrajině, na niž stěžovatel v kasační stížnosti odkazoval, včetně otázky vnitrostátního ozbrojeného konfliktu na jejím východním území, se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (viz např. usnesení ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 Azs 287/2015 – 20, či ze dne 13. 9. 2016, č. j. 7 Azs 105/2016 – 36, ze dne 25. 10. 2017, č. j. 6 Azs 290/2017 – 23, ze dne 31. 10. 2018, č. j. 5 Azs 45/2018 – 31, rozsudky ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 Azs 402/2017 – 48, či ze dne 9. 5. 2018, č. j. 4 Azs 89/2018 – 27).

[10] Co se týče otázky zjišťování skutkového stavu žalovaným, tou se opakovaně zabývala judikatura zdejšího soudu, srov. např. v rozhodnutích ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 – 59, č. 181/2004 Sb. NSS, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 – 67, či ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 – 66. Žalovaný i krajský soud vycházeli z relevantních podkladů a dostatečně se zabývali stěžovatelem tvrzenými důvody, pro které žádal o udělení mezinárodní ochrany. Jejich postup odpovídá konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu. Žalovaný vycházel z podkladů splňujících požadavky uvedené v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81, č. 1825/2009 Sb. NSS, v němž zdejší soud uvedl, že *„při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné“*.

[11] Stejně tak se Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyjádřil k obavám z pronásledování a výhrůžek ze strany soukromých osob a též k podmínkám nemožnosti domoci se náležité ochrany od státu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 – 65, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 – 49 nebo ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 – 41).

[12] Tvrzením stěžovatele ohledně splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu nebo doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu se Nejvyšší

správní soud nezabýval, neboť v souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu se jimi nezabýval žalovaný a tím pádem ani krajský soud.

[13] Nejvyšší správní soud taktéž neshledal žádné zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, neboť respektoval ustálenou judikaturu a zároveň nikterak (natož hrubě) nepochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Jestliže stěžovatel brojí též proti nesprávnému zjištění skutkového stavu, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že *„kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti (pravomocnému) rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví; předmětem řízení o kasační stížnosti je proto přezkum napadeného soudního rozhodnutí, přičemž přijatelnost kasační stížnosti je třeba odvozovat od právních otázek, na výsledku jejichž posouzení je kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu zbudováno. V tomto smyslu je zpravidla rozsah a správnost zjištění relevantního skutkového stavu žalovaným otázkou dokazování, které probíhá v každém řízení individuálně; z uvedené individuality pak plyne rozdílná relevance určitých dokazovaných skutečností pro následné právní posouzení, jež je projevem zde dominující zásady volného hodnocení důkazů. Typové důvody přijatelnosti vymezené pod bodem 4) písm. a) a b) usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, se vážou k otázkám právním a jejich řešení právě správním soudem, nikoli správním orgánem“* (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, č. j. 2 Azs 301/2018 – 37). Tvrzené nedostatky ve zjištění a posouzení individuálního skutkového stavu věci tedy samy o sobě nemohou být vadou, která by byla způsobilá být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti; krajský soud se pak při přezkoumávání skutkového stavu nedopustil pochybení, která by svojí povahou stála proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení, ani napadený rozsudek nevykazuje žádné nedostatky, které by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat bez povšimnutí.

[14] Nejvyšší správní soud doplňuje, že k věrohodnosti stěžovatelova příběhu o naléhavosti potřeby mezinárodní ochrany nepřispěl ani fakt, že stěžovatel na území České republiky pobýval nelegálně a o mezinárodní ochranu požádal až pod hrozbou správního vyhoštění.

[15] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že žádné ze stěžovatelových tvrzení nemířilo k tomu, že by snad jeho azylový příběh souvisel s oblastí poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů, které nejsou podle vyhlášky č. 328/2015 Sb. považovány za bezpečnou zemi původu.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[16] S ohledem na skutečnost, že stěžovatel nepředestřel žádnou otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury, přičemž takovou otázku nenalezl soud ani *ex officio* z obsahu spisu ani z popisu skutečností samotným stěžovatelem, nemohl Nejvyšší správní soud dospět k jinému závěru, než že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy. Kasační stížnost proto podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

pokračování

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

[18] Usnesením krajského soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 62 Az 34/2019 – 14, byl stěžovateli ustanoven zástupcem z řad advokátů Mgr. Ladislav Bárta, advokát se sídlem Purkyňova 6, Ostrava. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. k) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif),] ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 13 odst. 4 téže vyhlášky]. Celková odměna tedy činí částku ve výši 3400 Kč, která bude zástupci stěžovatele vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. září 2020

JUDr. Miluše
Došková
předsedkyně senátu